

Arrest

nr. 214 211 van 18 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. RAHOU *loco* advocaat R. JESPERS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kùkes. Uw vader werkte in Albanië als koelkasttechniker. Vierentwintig à vijfentwintig jaar geleden liet hij per ongeluk een gasfles ontploffen waarbij jullie buurvrouw om het leven kwam. De familie van de buurvrouw viseerde daarom uw familie in het kader van een bloedwraak. U verliet Albanië voor een eerste keer in 2009 en kwam naar België. U hebt in België gewerkt als garagist, maar had geen geldige verblijfsstatus. U werd dan ook op 5 juli 2014 een eerste keer uitgewezen naar uw land van herkomst. U keerde terug naar België. Op 17 april 2016 werd u een tweede keer uitgewezen naar Albanië.

U verbleef toen twintig dagen in Albanië alvorens u het land opnieuw verliet. In deze periode was uw vader ziek geworden, hij had kanker. Uw vader overleed op 19 november 2016 en vanaf dan werden de problemen in verband met de bloedwraak erger voor u. Zo kreeg u drie maanden voor de dood van uw vader de boodschap dat u bij terugkeer naar Albanië zou vermoord worden door de familie van de buurvrouw. U werd op 14 oktober 2018 door de politie in België onderschept wegens openbare dronkenschap en illegaal verblijf, en u kreeg een nieuw bevel het Belgische grondgebied te verlaten. In afwachting van uw derde uitdrijving werd u in het Centrum voor Illegalen te Merksplas ondergebracht. U diende uiteindelijk op 24 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in omdat u vreest bij terugkeer gedood te worden door de familie van jullie buurvrouw. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Albanië vreest u gedood te worden door leden van de familie Z. omwille van een bloedwraak (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19 november 2018, hierna CGVS, p.5). Enkele opvallende vaststellingen in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw verzoekmotieven geloof kan worden gehecht. Uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies CR – 6743094) d.d. 15 oktober 2018 (zie toegevoegde informatie) valt af te leiden dat u verklaringen hebt afgelegd op diezelfde datum bij de politiezone van Antwerpen. U verklaarde buiten het feit geen werk te vinden in Albanië geen andere redenen te hebben waarom u niet kan terugkeren naar uw herkomstland. Van enig motief van bloedwraak was dus geen sprake.

Uit het verslag van het gesprek in het kader van het hoorrecht Centrum CIM d.d. 16 oktober 2018 (zie toegevoegde informatie) blijkt dat u de bloedwraak eveneens niet vermeldde op dit gesprek. U verklaarde in België te zijn om te werken omdat u hier werk heeft in een garage en er in Albanië geen werk is (vraag 2 en 6). Wanneer u de expliciete vraag werd gesteld of u een beroep wil doen op uw recht om internationale bescherming aan te vragen antwoordde u negatief (vraag 7). De vaststelling dat u amper een week later op 24 oktober 2018 toch een aanvraag om internationale bescherming indiende en tijdens uw interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 5 november 2018 (zie toegevoegde informatie) plots spreekt over uw vrees omwille van een bloedwraak, is uiterst frappant. Het blijkt dus dat u met het oog op uw nakende derde repatriëring vanuit België opteerde om alsnog een beroep te doen op uw recht om een aanvraag om internationale bescherming te doen, en dit omwille van redenen die u tot een week eerder respectievelijk tijdens uw verhoor met de politie van Antwerpen en tijdens uw gesprek met het centrum te Merksplas niet eens aanhaalde. Dit is niet ernstig te noemen en uw voorgehouden vrees wordt dan ook danig op de helling gezet door voornoemde vaststellingen.

Bijkomend dient vastgesteld te worden dat u de problemen, of althans de verergering ervan, situeert rond de dood van uw vader op 19 november 2016 (CGVS p.13,17-18). U was op dat ogenblik niet in Albanië want u verklaarde voor het laatst in Albanië te zijn geweest in maart of april 2016 voor een periode van twintig dagen (CGVS p.5,7-9). Dat u in april 2016 in Albanië hebt verbleven wordt ook gestaafd door het feit dat u op 17 april 2016 inderdaad werd gerepatriëerd vanuit België naar Albanië voor een tweede keer. Op het CGVS verklaarde u dat u drie maanden voordat uw vader overleed de boodschap kreeg te zullen worden gedood indien u zou terugkeren (CGVS p.5). U kreeg deze niet mis te verstane boodschap met andere woorden in augustus 2016. Zoals gezegd dateert uw aanvraag om internationale bescherming echter van 24 oktober 2018 en pas nadat u opnieuw werd gearresteerd wegens illegaal verblijf op het Belgische grondgebied. U diende met andere woorden pas twee jaar nadat de problemen voor u echt begonnen, en net voor uw derde nakende repatriëring, een verzoek om internationale bescherming in. U wordt geconfronteerd met de eigenaardige vaststelling waarom u de bloedwraak en uw vrees voor de familie Z. niet eerder hebt vermeld aan de Belgische autoriteiten (CGVS p.20). U stelt hierop dat u vroeger geen problemen had en dat de situatie in de loop der tijd is verslechterd (CGVS p.21).

U wordt daarop duidelijk gemaakt dat u deze motieven pas hebt gemeld tijdens uw laatste interview met de DVZ in november 2018, maar er bijvoorbeeld niets over hebt verteld tegen de politie (CGVS p.21). U verweert zich door te stellen dat u werd gearresteerd op de dag van de verkiezingen en dat er toen veel agenten in opleiding waren en u niets vroegen (CGVS p.21). U wilde de politie een brief van uw advocaten tonen, maar daar ging de politie niet op in en u werd naar Merksplas overgebracht, aldus uw verklaringen (CGVS p.21). Ten slotte zegt u bij uw advocaat te zijn geweest om uw verblijfsvergunning in orde te brengen (CGVS p.21). Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat u op 15 oktober 2018 verklaringen hebt afgelegd bij de politie van Antwerpen, en niet zoals u voorhoudt op de verkiezingsdag van 14 oktober 2018. U werd de dag nadien, op 16 oktober 2018 nogmaals de kans gegeven om verklaringen af te leggen in het Centrum te Merksplas, maar ook hier maakte u geen gewag van de bloedwraak. U werd zelfs in staat gesteld een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar zoals eerder gesteld deed u dat toen niet. Uit de verslagen blijkt niet dat u niet in staat bent geweest om de redenen toe te lichten waarom u een vrees koestert ten aanzien van een terugkeer naar Albanië. Uw verweer kan deze vaststellingen niet wijzigen. De wettelijke termijn voor het indienen van een asielaanvraag bedraagt acht dagen. Van iemand die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, wat u ook expliciet aanhaalde, kan worden verwacht dat hij al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen. Dergelijke laattijdige asielaanvraag lijkt dan ook te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verzoeksmotieven in het bijzonder. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden.

Daarnaast kan er niet worden voorbij gegaan aan uw verklaringen omtrent uw familie die nog in Albanië en meer bepaald in Kukes verblijft. Uw zoon van negentien verblijft momenteel in Kukes en gaat er naar school (CGVS p.4). Gevraagd of uw zoon niet wordt gevisieerd in de bloedwraak stelt u dat hij te jong is (CGVS p.17). U wordt erop gewezen dat hij toch al negentien jaar is, maar volgens u worden enkel personen die boven de vijftientig zijn gevisieerd (CGVS p.17). U weet dit zeker aangezien u er de tradities en gewoontes kent (CGVS p.17). De aan uw dossier toegevoegde informatie toont aan dat in Albanië zelfs jonge kinderen en vrouwen het slachtoffer kunnen worden van bloedwraak. In die zin zijn uw verklaringen erg opvallend. Dat u er gerust in bent blijkt uit uw antwoord op de vraag wat u dan gaat doen wanneer uw zoon de leeftijd van vijftientig jaar bereikt (CGVS p.17). U zegt dat u hem zeker niet daar zal laten (CGVS p.17). Deze houding waarbij u niet erg proactief optreedt inzake de veiligheid van uw eigen zoon is op z'n minst bevreemdend te noemen. Bovendien moet ook de aandacht worden gevestigd op uw verklaringen omtrent de leeftijd van uw zoon. Waar u op uw gehoor bij de DVZ aanvankelijk stelde dat uw zoon geboren was in 2008 of 2009, verklaarde u op datzelfde gehoor later dat hij ongeveer zeventien jaar oud is (Verklaring DVZ d.d. 5 november 2018 vraag 16). Wetende dat u amper twee weken later, namelijk op 19 november 2018, op uw persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaart dat uw zoon negentien jaar oud is, blijkt uw kennis van de leeftijd van uw zoon niet accuraat (CGVS p.5). Als u al niet goed kan inschatten hoe oud uw zoon precies is zou het toch beter zijn geweest om hem niet in Kukes achter te laten. Dat u dit wel deed ondergraaft uw voorgehouden vrees verder.

Bijkomend valt uw kennis van de bloedwraak, of eerder het gebrek daaraan op. Zo weet u niet wie van de familie Z. precies een bedreiging vormt waardoor u niet naar Albanië kan terugkeren (CGVS p.14). U herhaalt telkens dat u problemen heeft met de familie Z. en dat het een grote familie is en ze boodschappen sturen maar niemand zich kenbaar maakt (CGVS p.14-15). De laatste tijd zijn de zonen van de buurvrouw die om het leven kwam door de gasexplosie ook wat ouder geworden en ze eisen de bloedwraak, dat is volgens u het probleem (CGVS p.9). De gasexplosie dateert van vierentwintig à vijftientig jaar geleden (CGVS p.13-14). In dit opzicht is het opmerkelijk dat de zonen van de buurvrouw pas na al die tijd bij u uitkomen.

Ook over het moment van wanneer de bloedwraak voor het eerst werd uitgesproken bent u niet duidelijk. U zegt aanvankelijk dat de bloedwraak eerst werd uitgesproken op het moment dat u was teruggekeerd naar Albanië (CGVS p.16). Gevraagd wanneer dat dan was, antwoordt u dat de tegenpartij niet te vertrouwen is (CGVS p.16). Niet veel wijzer wordend van dit antwoord herhaalt het CGVS u de initiële vraag wanneer de bloedwraak voor het eerst werd uitgesproken (CGVS p.16). Toen u in Albanië was in 2016 kreeg u te horen dat ze u hadden gevisieerd waarna u vertrok, zo zegt u (CGVS p.16).

De vraag wanneer de bloedwraak werd uitgesproken voor de eerste keer wordt u opnieuw gesteld, maar deze keer haalt u aan dat uw vader het u wel vertelde (CGVS p.16). In een laatste poging wordt u gevraagd wanneer het dan begon (CGVS p.17). U weet dat het begon voor u naar België kwam in 2009 en uw vader u naar Europa stuurde in de hoop dat alles rustiger zou worden (CGVS p.17). Het mag duidelijk zijn dat u er niet bent in geslaagd om het startpunt van de bloedwraak aan het CGVS weer te geven. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen dat de problemen met de bloedwraak en de familie Z. erger werden naar verloop van tijd en na de dood van uw vader (CGVS p.11-13,17-18). De eerste bedreigingen aan het adres van uw familie dateren volgens u van 2009, en vanaf dan werd het erger (CGVS p.11-12). Eerst en vooral valt op dat de buurvrouw reeds in 1993/1994 stierf en er dus vijftien à zestien jaar lang geen bedreigingen werden geuit ten aanzien van uw familie. De boodschap in 2009 was heftig, men wilde immers uw familie vermoorden aangezien jullie de dood van de buurvrouw en haar dochter, die later zelfmoord pleegde, op jullie geweten hadden (CGVS p.9,11). Waarom de problemen dan erger werden in 2009 weet u evenwel niet (CGVS p.11). U wijst hiervoor op de familie, de armoede of dat ze misschien iets verwachtten van jullie (CGVS p.11). Het is niet in uw handen, gaat u verder wanneer de vraag u herhaald wordt (CGVS p.12). De enige oplossing is dat u naar de familie gaat gewapend en dat er een dode valt (CGVS p.12). Later herhaalt u dat u de echte redenen niet kent en u ook niet kan kennen aangezien u niet weet hoe alles is verlopen in de families, aldus uw verklaringen (CGVS p.13-14). Daarnaast vertelde uw vader u ook niet veel en hield hij dingen achter voor u (CGVS p.17-18). Op de vraag waarom uw vader u zulke informatie over de bloedwraak zou ontzeggen reliceert u dat hij misschien andere informatie had ontvangen maar het niet durfde te zeggen (CGVS p.18). Het enige wat hij kon zeggen was dat u voorzichtig moest zijn en dat de familie Z. niet te vertrouwen is (CGVS p.18). Dat uw eigen vader zulke informatie die voor u van levensbelang kon zijn op die manier zou achterhouden is niet aannemelijk. Het mag onderhand duidelijk zijn dat uw verhaal waarop u uw asielmotieven steunt niet geloofwaardig hebt kunnen voorstellen.

Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U hebt geen beroep gedaan op enige vorm van beschermingsmogelijkheden in Albanië. Zo deed u in Albanië geen beroep op de politie, op een advocaat of op een organisatie om uw problemen aan te kaarten (CGVS p.18-20). De redenen om dit niet te doen is omdat de politie corrupt is en iedereen zijn eigen leven heeft (CGVS p.18-20). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden.

Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaatgeneraal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het feit dat u in België goed geïntegreerd bent en dat u daarom hoopt hier in België legale verblijfsdocumenten te kunnen verkrijgen (zie CGVS p.8-9) motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de procedure

2.1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Uit dit artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat de commissaris-generaal, nadat hij middels een onderzoek van oordeel is dat geen internationale bescherming kan worden toegekend, het verzoek ook als kennelijk ongegrond kan beschouwen, wanneer “b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3”. De commissaris-generaal heeft hierbij een ruime discretionaire bevoegdheid.

2.3. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden bijgetreden waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing “intern tegenstrijdig” is, omdat het de titel “Verzoek kennelijk ongegrond” draagt, maar in de conclusie enerzijds gesteld wordt “dat verzoeker niet in aanmerking komt als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet” en anderzijds dat “bovendien’ het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1 §2 vreemdelingenwet”.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing dat verzoeker de internationale bescherming geweigerd wordt (“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”) en besluit vervolgens het verzoek *in casu* als kennelijk ongegrond te beschouwen, gelet op zijn herkomst uit een veilig land (“Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”). Dit valt binnen de discretionaire bevoegdheid van de commissaris-generaal en is een letterlijke toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 december 2018 een schending aan “van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het materiële motiveringsbeginsel. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van de art. 48/3, art. 48/4, art. 57/6/1 §1, §2 en §3 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel I.A.2. van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Schending van de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof”.

Hij meent dat de bestreden beslissing “intern tegenstrijdig” is, omdat het de titel “Verzoek kennelijk ongegrond” draagt, maar in de conclusie enerzijds gesteld wordt “dat verzoeker niet in aanmerking komt als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet” en anderzijds dat “bovendien’ het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1 §2 vreemdelingenwet”. Verzoeker is van oordeel dat het verzoek ofwel kennelijk ongegrond is ofwel dat er geoordeeld wordt over internationale bescherming.

Verzoeker klaagt aan “dat er in feite geen grondig onderzoek is geschied naar vermelde vrees, en dat in feite als grondmotief wordt gegeven dat verzoeker zich niet eerder zou beroepen hebben op zijn vrees voor vervolging, noch in de jaren voorheen die hij in België was, noch onmiddellijk sinds zijn vasthouding op 14 oktober 2018”.

Hij legt uit zijn vrees voor Albanië *“tijdens de voorgaande verblijfsperioden in België niet gematerialiseerd heeft met een aanvraag om internationale bescherming was omdat hij hoopte op een andere grondslag verblijf in België te bekomen”* via andere verblijfsprocedures. Dat hij zijn vrees niet bovenbracht op 14 oktober 2019 wijt hij aan het feit dat *“hij werd opgepakt op de dag van de gemeenteraadsverkiezingen door jonge agenten, die het zeer druk hadden”*, dat hem tijdens het *“zeer kort”* gehoor de dag erna *“geen enkele vraag in verband met internationale bescherming gesteld”* is en dat een dergelijke vraag ook bij zijn verhoor in het gesloten centrum niet uitdrukkelijk gesteld is geweest. Dat verzoeker bij de vorige repatriëringen in juli 2014 en april 2016 geen internationale bescherming heeft aangevraagd, was aldus verzoeker *“omdat op dat ogenblik er blijkbaar, volgens zijn vader, geen directe vrees was”* en het probleem in juli 2016 terug acuut is geworden.

Verzoeker wijst op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en op de Richtlijn van UNHCR aangaande het voordeel van de twijfel. Hij haalt artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan en voert aan *“dat verwerende partij in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan”*.

Hij benadrukt dat hij bij zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geweest heeft op *“zijn eigen problematiek en zijn eigen medische toestand en hiervoor een attest neergelegd”*, maar dat de bestreden beslissing dit element volledig negeert.

Verzoeker stelt *“dat door het overlijden van zijn vader de dreiging op hem is gericht, en dat voor zover hij weet, in de regel geen bloedwraak wordt genomen op kinderen beneden de 25 jaar”*.

Hij geeft aan *“dat hij niet naar de politie kan gaan, omdat deze corrupt is”* en dat *“er bovendien nog een groot verschil is tussen de realiteit op het terrein, en de theoretische ontwikkelingen”*. Hij verwijst dienaangaande naar *“Amnesty International rapport 2017/1018”*, over corruptie in Albanië, en *“US State Government Report 2017”*, over vervolging van corrupte overheidsagenten en over bloedwraak.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem *“de vluchtelingenstatus/status van subsidiaire bescherming”* toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker *“dossier opnieuw over te maken aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ten einde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken”*.

3.2. Over de gegrondheid van het beroep

3.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3.1. Waar in het verzoekschrift een schending wordt aangevoerd van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, en aldus tegelijkertijd de formele en de materiële motiveringsplicht geschonden wordt geacht, wijst de Raad erop dat verzoeker niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds dat die redenen niet deugdzzaam zijn. De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.3.2. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Albanië uit vrees voor problemen omwille van de bloedwraak die tegen zijn familie werd uitgesproken. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielaanbod van verzoeker.

3.3.3. Vooreerst wist verzoeker niet wie precies hij meent te vrezen in het kader van de beweerdde bloedwraak (notities van het persoonlijk onderhoud ((hierna; notities), p. 14-15), hoewel de bloedwraak reeds 24-25 jaar gaande zou zijn (notities, p. 13-15). Hij kon evenmin eenduidig aangeven wanneer de bloedwraak werd uitgesproken (notities, p. 16-18, 21). Waar hij uiteindelijk vaagweg stelde dat zijn familie in 2009 de eerste bedreigingen ontving (notities, p. 11-12), merkt de Raad op dat verzoeker niet kan uitleggen waarom zijn familie pas 15-16 jaar na de dood van de buurvrouw bedreigd werd (notities, p. 11-12). Evenmin wist verzoeker waarom hij zelf dan vervolgens pas in 2016 dermate geïsoleerd werd dat hij definitief moest wegblijven uit Albanië (notities, p. 9).

3.3.4. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een volledige en correcte manier aanbrengt daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure, wat hij gelet op zijn vage en incoherente verklaringen heeft nagelaten.

3.3.5. Ook verzoekers gelatenheid over zijn 19-jarige zoon is, binnen de context van de door hem geschetste bloedwraak, geheel onaannemelijk. Indien verzoeker meent in Albanië in levensgevaar te verkeren omdat hij als mannelijke afstammeling van zijn vader geïsoleerd wordt door de bloedwraak van de familie Z., kan niet worden ingezien waarom hij zomaar veronderstelt dat zijn 19-jarige zoon veilig in zijn geboortedorp Kükës kan verblijven. De stelling in het verzoekschrift "*dat door het overlijden van zijn vader de dreiging op hem is gericht, en dat voor zover hij weet, in de regel geen bloedwraak wordt genomen op kinderen beneden de 25 jaar*" kan niet overtuigen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geenszins op de hoogte is van de precieze leeftijd van zijn zoon (verklaring DVZ 5 november 2018, vraag 16; notities, p. 4, 17). Zo verklaarde verzoeker op 5 november 2018 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn zoon geboren was in 2008 of 2009, maar ook dat hij ongeveer zeventien jaar oud is (verklaring DVZ 5 november 2018, vraag 16), en gaf hij twee weken later op het Commissariaat-generaal meermaals aan dat zijn zoon 19 jaar is (notities, p. 4, 17). Dit kan er enkel op wijzen dat verzoeker geenszins van oordeel is dat zijn zoon in gevaar zou zijn bij het bereiken van een bepaalde leeftijd. Aangezien verzoeker nalaat zich te informeren over de leeftijd van zijn zoon, terwijl dit volgens hem nochtans cruciaal is teneinde diens veiligheid in te schatten, en dat hij geen melding maakt van enige stappen die hij zou ondernomen hebben om de veiligheid van zijn zoon in de toekomst te garanderen (notities, p. 18), ondergraaft dit geheel de waarachtigheid van zijn (vrees voor de) bloedwraak.

3.3.6. Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees voor bloedwraak koestert ten aanzien van Albanië, wordt bevestigd door de vaststelling dat hij reeds in 2009 zijn land verliet maar pas op 24 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Meer nog, hij liet de bloedwraak waaronder zijn familie beweerdelijk gebukt gaat zelfs volledig onvermeld toen hij op 15 oktober 2018 gehoord werd bij de politiezone van Antwerpen (bijlage 13*sexies*, 15 oktober 2018) en toen hij verklaringen aflegde in het gesloten centrum op 16 oktober 2018 (volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, 16 oktober 2018).

3.3.7. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat hij zijn vrees niet bovenbracht op 14 oktober 2019 omdat *“hij werd opgepakt op de dag van de gemeenteraadsverkiezingen door jonge agenten, die het zeer druk hadden”* en hem tijdens het *“zeer kort”* gehoor de dag erna *“geen enkele vraag in verband met internationale bescherming gesteld”*, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkte dat verzoeker volgens het administratief dossier op 15 oktober 2018, de dag na de verkiezingen, gehoord werd door de politie en dat hij de kans kreeg uiteen te zetten waarom hij in België wilde blijven, waarop hij evenwel enkel naar het gebrek aan werkmogelijkheden in Albanië verwezen heeft (*“Betrokkene werd gehoord op 15.10.2018 door de politiezone Antwerpen en geeft buiten het feit dat hij in Albanië geen werk vindt, geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.”*; bijlage 13sexies, 15 oktober 2018). De stelling in het verzoekschrift dat een dergelijke vraag bij zijn verhoor in het gesloten centrum ook niet uitdrukkelijk gesteld is geweest, strookt evenmin met het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij op 16 oktober 2018 gevraagd werd waarom hij in België was (*“Ik ben hier om te werken.”*; volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, 16 oktober 2018), alsook of hij redenen had waarom hij niet naar zijn eigen land kan terugkeren (*“Ik heb werk in België. Ik werk in een garage. Er is geen werk in Albanië.”*; volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, 16 oktober 2018). Verzoeker had meermaals de gelegenheid zijn vrees kenbaar te maken, maar heeft dit nagelaten, terwijl hij wel steeds melding maakte van het gebrek aan werk in Albanië. Het is dan ook duidelijk dat verzoeker een economische migratie nastreeft. Verzoekers verklaringen over de bloedwraak komen dan ook verzonnen over.

3.3.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het probleem in juli 2016 acuut is geworden en er tot dan *“volgens zijn vader, geen directe vrees was”*, merkt de Raad op dat verzoeker zelf verklaarde dat de problemen reeds voor verzoekers vertrek uit Albanië in 2009 begonnen zouden zijn en dat zijn vader hem hierop naar Europa stuurde (notities, p. 16-17, 21). Hoe dan ook, zelfs indien zou worden aangenomen dat de problemen voor verzoeker pas concreet werden in juli 2016, dan kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker vervolgens uiteindelijk pas 2 jaar later, na een vasthouding wegens illegaal verblijf én een toekomstige repatriëring, een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel als mogelijk na het ontstaan van zijn problemen een verzoek indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

3.3.9. Dat hij niet eerder een verzoek indiende *“omdat hij hoopte op een andere grondslag verblijf in België te bekommen”* via andere verblijfsprocedures, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De procedure voor het bekomen van een machtiging tot verblijf een heeft immers een andere doelstelling dan de asielpcedure. Gezien verzoeker bovendien kennelijk reeds sinds 2009 over een advocaat beschikte bij het hanteren van andere procedures is het des te frappanter dat verzoeker zich niet eerder geïnformeerd heeft over de wijze waarop internationale bescherming kan worden verkregen of dat hij van deze mogelijkheid niet in kennis werd gesteld door zijn advocaat. Gelet op bovenstaande kan verzoeker dan ook niet aantonen enigszins te zijn verontrust in Albanië.

3.3.10. Louter ten overvloede, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing aangaande artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet: *“Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U hebt geen beroep gedaan op enige vorm van beschermingsmogelijkheden in Albanië. Zo deed u in Albanië geen beroep op de politie, op een advocaat of op een organisatie om uw problemen aan te kaarten (CGVS p.18-20). De redenen om dit niet te doen is omdat de politie corrupt is en iedereen zijn eigen leven heeft (CGVS p.18-20). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.”*

Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaatgeneraal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

3.3.11. De stellingen in het verzoekschrift dat verzoeker “niet naar de politie kan gaan, omdat deze corrupt is”, dat “er bovendien nog een groot verschil is tussen de realiteit op het terrein, en de theoretische ontwikkelingen” en zijn verwijzingen naar “Amnesty International rapport 2017/1018”, over corruptie in Albanië, en “US State Government Report 2017”, over vervolging van corrupte overheidsagenten en over bloedwraak, ondermijnen voorgaande informatie niet. Vooreerst herhaalt de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde bloedwraak waarin verzoeker verwickeld zou zijn. Verder stelt de Raad vast dat de geciteerde rapporten volgens verzoeker “de corruptie en de nog steeds bestaand realiteit van bloedwraak” bevestigen, wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist.

De in het verzoekschrift aangehaalde citaten vermelden corruptie en georganiseerde misdaad in Albanië, sporadische vervolging van overheidsagenten, maatregelen om “*police accountability*” te verhogen, een beperkt aantal moorden in het kader van bloedwraak, de “*insufficient*” bescherming ertegen en de verhoogde inspanningen om dergelijke misdaden te vervolgen. De Raad benadrukt dat de geboden bescherming daadwerkelijk maar niet absoluut moet zijn en aldus geen resultaatsverbintenis inhoudt of bescherming tegen elk feit begaan door derden hoeft te bieden. Verzoeker toont noch middels zijn verklaringen, waaruit blijkt dat hij nooit hulp bij de Albanese overheid zocht (notities, p. 18-20), noch middels de citaten in het verzoekschrift aan dat de Albanese staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

3.3.12. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker bij zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gewezen heeft op “*zijn eigen problematiek en zijn eigen medische toestand en hiervoor een attest neergelegd*”, maar dat de bestreden beslissing dit element volledig negeert, merkt de Raad op dat verzoeker geen documenten neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift aldus niet duidelijk welke door hem aangebrachte problematiek, medische toestand en/of attesten niet besproken werd.

3.3.13. Gelet op het voorgaande kan verzoeker zich niet beroepen op het voordeel van de twijfel, noch kan hij volhouden “*dat er in feite geen grondig onderzoek is geschied naar vermelde vrees*”. Hoe dan ook wijst de Raad er op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat.

3.3.14. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkings- en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.3.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Albanië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.5. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Albanië.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming tijdens een persoonlijk onderhoud op 19 november 2018 gehoord werd. Hij kreeg de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.7. Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, benadrukt de Raad dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval, gelet op wat voorafgaat.

3.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

3.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK